

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 361/04-13

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 10. novembra 2004 predbežne prerokoval sťažnosť Ioana Kornelija Komanického, bytom B., ktorou namietal porušenie základného práva podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Svidník v konaní vedenom pod sp. zn. 2 E 219/02 a postupom Krajského súdu v Prešove v konaní vedenom pod sp. zn. 3 CoE 16/03, a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť Ioana Kornelija Komanického o d m i e t a pre zjavnú neopodstatnenosť.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 6. februára 2004 doručená sťažnosť Ioana Kornelija Komanického, bytom B. (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namietal porušenie základného práva podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Okresného súdu Svidník (ďalej len

„okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 2 E 219/02 a postupom Krajského súdu v Prešove (ďalej len „krajský súd“) v konaní vedenom sp. zn. 3 CoE 16/03.

Sťažovateľ vo svojej sťažnosti uviedol: *„Ešte dňa 30. XII. 2002 som prostredníctvom Okresného súdu vo Svidníku zaslal Krajskému súdu v Prešove svoje odvolanie proti rozhodnutiu prvostupňového súdu sp. zn. 2 E 219/02 (...). Napriek tomu, že od uvedenej doby už prešiel viac ako jeden rok (...) dodnes nepoznám výsledok odvolacieho súdu, keďže som osobne neobdržal o tom jeho konečné rozhodnutie.“*

Sťažovateľ navrhol, aby ústavný súd *„vo svojom ústavnom náleze rozhodol takto:*

1. Vyslovuje, že základné a ľudské právo Ioanna Kornelija Komanického podľa ods. 2), čl. 48 Ústavy SR v kontexte s ods. 1), čl. 6 Eur. Dohovoru a priamo aj toto právo, postupom súdov zainteresovaných v tomto spore, vedenom na Okresnom súde vo Svidníku pod č. k. 2 E 219/02, porušené bolo.

2. Priznáva Ioanovi Kornelijovi Komanickému spravodlivé finančné zadosťučinenie vo výške 60 tis. Sk (slovom šesťdesiat tisíc korún slovenských), ktoré je mu Okresný súd vo Svidníku povinný vyplatiť do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto rozhodnutia.

3. Ukladá Okresnému súdu vo Svidníku povinnosť uhradiť Ioanovi Kornelijovi Komanickému trovy tohto konania vo výške 8 800,-- Sk (slovom osemtisícosemsto korún slovenských), ktoré je mu povinný Okresný súd vo Svidníku vyplatiť v hotovosti alebo poštovou poukážkou do 15-tich dní od právoplatnosti tohto súdneho rozhodnutia a ktoré sú adekvátne nároku na jeho právne zastupovanie pred ústavným súdom advokátom, resp. komerčným právnikom, ktorého si musel sťažovateľ v tomto konaní v dôsledku finančnej núdze vlastnými silami nahradiť sám“.

Priznanie primeraného finančného zadosťučinenia odôvodňuje sťažovateľ dlhodobým nepríjemným znášaním stavu právnej neistoty.

II.

Ústavný súd rozhoduje podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ústavný súd každý návrh predbežne prerokuje bez prítomnosti sťažovateľa a zisťuje, či sťažnosť spĺňa zákonom predpísané náležitosti a či nie sú dôvody na jej odmietnutie.

O zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti možno hovoriť vtedy, ak namietaným postupom všeobecného súdu nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom všeobecného súdu a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých namietal, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť preto možno považovať tú sťažnosť, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, ktorej reálnosť by mohol posúdiť po jej prijatí.

Zjavná neopodstatnenosť sťažnosti namietajúcej porušenie základného práva na konanie bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na prerokovanie jeho záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru môže vyplývať aj z toho, že porušenie týchto základných práv sa namieta v takom konaní pred všeobecným súdom, ktoré z hľadiska jeho druhu a povahy netrvá tak dlho, aby sa dalo vôbec uvažovať o zbytočných prietáhoch.

Ústavný súd z obsahu sťažnosti, jej príloh a z vyjadrení okresného súdu zistil:

Sťažovateľ podal 15. mája 2002 okresnému súdu „návrh na výkon rozhodnutia zápisu do katastra súdneho rozhodnutia“. Okresný súd uznesením sp. zn. 2 E 219/02 z 5. decembra 2002 konanie o návrhu na výkon rozhodnutia zastavil a rozhodol o vrátení súdneho poplatku sťažovateľovi. Proti uzneseniu podal sťažovateľ 24. decembra 2002 odvolanie, na základe ktorého bol spis postúpený krajskému súdu (11. februára 2003), ktorý uznesením sp. zn. 3 CoE 16/03 zo 7. januára 2004 zrušil uznesenie súdu prvého stupňa okrem výroku o vrátení súdneho poplatku a vec vrátil okresnému súdu na ďalšie konanie (21. januára 2004). Okresný súd uznesením z 24. mája 2004 konanie o návrhu na výkon rozhodnutia zastavil s tým, že po právoplatnosti tohto uznesenia vec postúpi Správe katastra Svidník ako vecne príslušnej na ďalšie konanie. Sťažovateľ podal 1. júna 2004 proti predmetnému uzneseniu odvolanie, o ktorom rozhodol odvolací krajský súd uznesením sp. zn. 3 CoE 16/04 tak, že uznesenie prvostupňového súdu potvrdil a toto v spojení s uznesením krajského súdu nadobudlo právoplatnosť 10. septembra 2004.

Ústavný súd po preskúmaní úkonov okresného súdu a krajského súdu dospel k záveru, že dobu, ktorá uplynula od podania návrhu na výkon rozhodnutia (15. mája 2002) do dňa doručenia sťažnosti ústavnému súdu (6. februára 2004), nemožno na základe skutočností uvedených v sťažnosti považovať za takú, ktorú by bolo možné kvalifikovať ako „zbytočné prieťahy v konaní“ v zmysle čl. 48 ods. 2 ústavy a porušenie jeho práva na prerokovanie vecí v primeranej lehote v zmysle čl. 6 ods. 1 dohovoru.

Uplatnenie právnej ochrany na nesprávnom (nepríslušnom) štátnom orgáne, teda dožadovanie sa odstránenia stavu právnej neistoty tam, kde to nie je možné dosiahnuť, je postupom, ktorého dôsledkom je nemožnosť porušenia označených práv vo veci konajúcim nepríslušným orgánom.

Uplatnenie práva na nepríslušnom orgáne nemôže vyvolať právne dôsledky, ktorých nápravy sa sťažovateľ podaním sťažnosti ústavnému súdu dožadoval.

Z judikatúry ústavného súdu vyplýva, že nie každý zistený prieťah v súdnom konaní má nevyhnutne za následok porušenie základného práva na prerokovanie vecí bez

zbytočných prietáhov v konaní podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na prejednanie jeho záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru (I. ÚS 46/01, II. ÚS 57/01, I. ÚS 48/03).

Skutočnosť, že všeobecné súdy vo veci konali hoc aj neprimerane dlhú dobu, nie je v posudzovanom prípade právne relevantným dôvodom na úspešné domáhanie sa vyslovenia porušenia označených práv sťažovateľa v predmetnej veci.

Ústavný súd vo svojej rozhodovacej činnosti konštantne vychádza z názoru, že účelom práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov (ako aj práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote) je odstránenie stavu právnej neistoty, v ktorej sa nachádza fyzická osoba alebo právnická osoba domáhajúca sa rozhodnutia štátneho orgánu (napr. I. ÚS 144/03). Základné právo na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov teda možno porušiť iba v konaní, ktorého výsledkom môže byť rozhodnutie štátneho orgánu o právach a povinnostiach účastníkov, pretože len také rozhodnutie môže odstrániť stav právnej neistoty osoby domáhajúcej sa rozhodnutia štátneho orgánu (napr. II. ÚS 20/02). V danom prípade o takéto rozhodnutie nešlo.

Vychádzajúc z týchto právnych záverov ústavný súd odmietol sťažnosť ako zjavne neopodstatnenú už po jej predbežnom prerokovaní (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde).

Vzhľadom na odmietnutie sťažnosti ústavný súd o tej časti návrhu na rozhodnutie, ktorou sa sťažovateľ domáha priznať mu primerané finančné zadosťučinenie, nerozhodoval.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 10. novembra 2004